

Bijbellezing: waarom staan die stenen daar? Vrij naar Jozua 3 en 4 uit de Groeibijbel, aansluitend woorden ter overweging

“We gaan, we gaan!

Het hele kamp van Israël kwam in beweging.

Het moment was aangebroken om de grensrivier de Jordaan over te steken.

‘Net als vroeger’ had Jozua uitgelegd.

Ja, dat weten jullie niet meer, maar Kaleb en ik nog wel.

Toen we uit Egypte trokken, daar waar we slaaf waren van farao, maar God bevrijdde ons.

We gingen door de Rietzee heen, leefden 40 jaar in de woestijn.

Nu gaan we door de rivier het beloofde land in!

Iedereen was wel wat gespannen.

Ze kwamen bij het water en wachtten op instructies van Jozua.

‘Eerst dragen de priesters de ark en gaan in het midden in het water op een zandplaat staan.

Dan komen jullie daar allemaal achteraan en denk erom:

houd afstand, want de ark is heilig

met o.a. onze leefregels hoe goed samen te leven!’

Zo is het gegaan.

‘Je kunt hier zomaar door het water lopen’, riep een kind verbaasd.

‘Ik dacht dat de rivier het zoveelste probleem na de woestijn zou zijn, maar het water houdt ons helemaal niet tegen’ lachte een vrouw.

Zo ervoer iedereen dat.

De ark stond op de zandplaat als een soort heilige dam in het water.

De Israëlieten waren ontroerd toen twaalf mannen de rij sloten.

Ze hadden elk een grote zwerfsteen bij zich,

die ze in de rivierbedding gevonden hadden.

Jozua had opdracht gegeven om die mee te nemen

naar het tentenkamp en daar neer te leggen.

‘Waarvoor?’ wilde iemand weten, ‘wat moeten die stenen daar?’

‘Dat hoor je vanavond’, zei Jozua.

En toen iedereen aan de overkant was

kwamen de priesters met de ark als laatsten op de oever.

Iedereen was blij en ‘s avonds zei iemand:

‘Je zou vertellen, waarom die stenen daar staan?’

“Die stenen zijn om bij te vertellen!”, zei Jozua.

“Als later kinderen vragen waarom staan die stenen daar?, dan moeten jullie vertellen

over hoe wij hebben ervaren dat God ons bevrijdde van farao uit Egypte.
Over onze weg door de Rietzee,
door de woestijn van je leven.
En over de grens,
de binnenkomst door de Jordaan in het beloofde land.
De plek om samen goed te leven en bevrijd te zijn.
Daarom staan die stenen daar,
om er steeds weer over te vertellen,
ook voor de volgende generaties.

Wij zijn gelukkige mensen als we Gods horen en proberen ernaar te leven.

Beste mensen jong en oud,
allen verbonden door Gods goede verhaal

Stenen..... om erover te vertellen.
Ons te herinneren dat er andere, slechte tijden zijn geweest.
Waar in het leek alsof je in een woestijn leefde. Beperkt in al je vrijheden.
We hebben beelden gezien
van het herdenkingsmonument en de Stolpersteine.
Herinneringen aan die vreselijke 2e wereldoorlog
die 75 jaar geleden eindigde.
Groots zouden we die vrijheid vieren.
Ook deze viering.
Pastor Marinus vertelde al over zijn droom
om over kerkmuren en grenzen heen
samen aan tafel te gaan op de langste dag van het jaar.
Maar ineens is ook onze vrijheid ingeperkt.
En om bij het bijbelverhaal te blijven,
leven we als slaaf onder farao corona.

De Israëlieten waren slaaf van farao in Egypte.
Maar hebben, zo vertelt het verhaal
God ervaren als hun bevrijder.
Niet dat ze zomaar in het goede beloofde land waren.
Integendeel.....
Ze hebben 40 jaar in de woestijn gewoond.
40 jaar hoeft je niet exact te nemen,
maar mag je opvatten voor een periode voor de Israëlieten,
maar net zo goed voor ons mensen

waarin je kwetsbaar, zoekend en tastend
je weg moet vinden in het leven.
Om tenslotte door die grensrivier te gaan
om ook het goede weer te kunnen zien en proeven.
Ieder mens heeft in het leven
zijn eigen woestijnervaringen.
Door oorlog, ziekte, ontslag, verlies van relaties.

De Israëlieten zetten stenen neer als herinnering.
Om te vertellen aan de volgende generaties.
Net als hier herdenkingsmonumenten
zijn geplaatst na de 2^e wereldoorlog
en zeiden: dat nooit weer!
Maar de werkelijkheid is anders.
Ook de Israëlieten mekten dat al snel.
God had ze wel 10 leefregels gegeven
om samen goed te leven in het beloofde land,
maar ach ze waren er nog maar amper
en het ging al mis.
En ook wij zien het om ons heen.
Men zei wel na de 2e wereldoorlog: dat nooit weer!
Maar hoeveel oorlogen zijn er alweer geweest
en zijn er nog?
Door dekolonialisatie, het ijzeren gordijn,
discriminatie, racisme
en honger naar macht en geld!

De afgelopen weken horen we
over het neerhalen van standbeelden
en herdenkingsmonumenten.
Ik weet niet of dat de oplossing is,
want we kunnen de geschiedenis niet wegvegen.
We kunnen er wel van leren en eerlijk over vertellen.
Dat met wat we nu weten zaken niet goed waren.
Twee jaar geleden was ik in Boedapest.
Even buiten Boedapest is een groot park
waar vele herdenkingsmonumenten en standbeelden
van de communistische tijd bij elkaar zijn gezet.
Daar lopende dacht ik toen:
het is goed dat na de val van de Muur

niet alles kapot gemaakt is.
Omdat je moet blijven vertellen over
wat niet goed is geweest.
Dat met de inzichten die we nu hebben.
En ik weet, ook die inzichten zijn verschillend.
Daarom is het gesprek ook zo van belang.
Om te proberen de verbinding te zoeken
in plaats van te polariseren.
Zoals koning Willem Alexander deed
op 4 mei toen hij zei dat medeburgers
en met name de joden zich onvoldoende
gehoord en gesteund voelden in de oorlog.
Het mag genoemd worden, want vrijheid
kan nooit betekenen
dat jij alleen maar doet wat je zelf wilt en goeddunkt.
Je leeft samen met anderen
en dat vraagt om spelregels.
Ook nu wij leven onder farao corona.
Gisteren las ik in de krant reacties op de 1 ½ meter.
We hebben toch al uit hetzelfde bakje chips gepakt.
Of als de kapper dicht bij mag komen, mag ik dat ook!
Ik begrijp dat het lastig is.
Maar dat soort opmerkingen heeft alles te maken
met jezelf rechtvaardigen,
terwijl je weet dat het beter is om het niet te doen.
Samen leven in vrijheid,
ook over kerkmuren of grenzen heen
betekent altijd leven met regels en beperkingen
Zijn die regels en beperkingen erg?
Nee, denk nog even aan de Israëlieten
die van God 10 leefregels kregen
om samen goed in vrijheid te leven.
God gaf ze, en het is aan de mensen om ze na te leven.
Dat geldt ook voor ons.
Leefregels om de vrijheid
te kunnen waarborgen.
Het gaat niet vanzelf, het vraagt
om hard werken met elkaar.
Om zo te kunnen werken en leven
in een goede wereld voor iedereen.

Daarom staan die stenen daar!
Als herinnering en om erover te vertellen!
Zodat er levensvreugde kan zijn voor ieder mens.

Daarover wordt gezongen.

**Zingen door de 4 zangers van het Wihese Mannenkoor Vreugde, vreugde (op
de wijs van Ode an
die Freude/Alle menschen werden bruder)**

Vreugde, vreugde, levensvreugde
dragen wij in onze hand,
als wij mensen in dit leven
kiezen voor het nieuwe land.
Als wij woorden mogen geven
en wij samen durven gaan,
leeft er liefde, leeft er leven
samen delen in 't bestaan.

Vreugde, leven, kwetsbaar mens zijn,
zo staan wij hier in het licht
van de eenheid van ons mensen:
lettergreep van Gods gedicht.
Van een leven dat steeds vasthoudt
en de ander niet vergeet,
van de mens die onder mensen
draagt en zich gedragen weet.